

[Langkilde.]

holde det synspunkt i denne sag, at hvor der som i udleveringsloven af 1967 er skabt ganske bestemte regler vedrørende udlevering, som er bindende for administrationen, i den forstand at den kan ikke gå videre, end loven giver mulighed for, hvis man ønsker at udlevere en udenlandsk statsborger til retsforfølgning i et fremmed land; og disse lovregler er undergivet domstolens kontrol, så kan en justitsminister ikke på forhånd alene på grundlag af oplysninger fra den ene part, alene på grund af oplysninger, som er fremkommet i forskellige dagblade, på forhånd give garanti for, at udlevering er udelukket.

Dette er efter min mening sagens kerne, ikke en diskussion om, hvad De Sorte Pantere er, selv om jeg med interesse har hørt hr. Kjær Rasmussens forelæsning herom, og ikke en diskussion om, hvad Cleaver har gjort sig skyldig i, eller hvad han ikke har gjort sig skyldig i, heller ikke hans tidligere dom, det er ikke afgørende i denne sag. Det afgørende er dette, at vi har ganske bestemte lovregler, som giver en garanti, som er under kontrol af domstolene, og dette forudsætter en undersøgelse af sagen. En undersøgelse af sagen har ikke kunnet ske på det foreliggende grundlag.

Efter min mening vil det også være rimeligt i denne forbindelse, når man nu diskuterer dette problem, at se på den danske udleveringspraksis, som har været fulgt gennem tiderne her i landet. Jeg tror, at hvis man meget kort skal karakterisere denne praksis, så må man sige, at der i de meget få tilfælde, hvor der har foreligget begæring om udlevering, har været fulgt en overordentlig tilbageholdende praksis. Jeg tror, at en hvilken som helst justitsminister, og da i særlig grad den nuværende justitsminister, hvis humane indstilling er kendt, vil være meget betænkelig ved overhovedet at efterkomme en udleveringsbegæring, hvor det drejer sig om en sag, hvor der er væsentlige elementer af politiske handlinger, som danner grundlag for udleveringsbegæringen. Jeg bemærker mig også i denne forbindelse ministerens nævnelse af det princip, som selvfølgelig må være afgørende også for bedømmelsen af denne sag, at enhver tvivl på dette område givetvis må komme den pågældende til gode. Det er et retsplejprincip, som vi følger her i landet.

Dertil kommer domstolskontrollen. Der er altså en dobbelt kontrol i udleveringssager, dels den parlamentariske kontrol over for ministeren, dels domstolskontrollen. Bedre kan man vel ikke sikre disse sagers forsvarlige behandling, og det har vel også været folketingets mening, da man gennemførte den nye lov om udlevering af lovovertrædere i 1967.

Jeg tror såmænd heller ikke, at studenterforeningen i Århus eller forslagsstillerne har været i tvivl om, at den danske lovgivning og den nuværende justitsministers administration af den i enhver henseende måtte være betryggende over for et eventuelt udleveringskrav.

Holdningen over for Cleaver har vel egentlig været mere imødekommende fra justitsministerens side, end man fra forslagsstillerens side havde forventet, al den stund ministeren jo har imødekommeth et ønske om indrejsetilladelse, uanset at Cleaver ikke er i besiddelse af lovligt pas. Man har blot stillet det krav, at der skal foreligge en erklæring fra det nuværende opholdsland om, at han kan vende tilbage dertil, og det er efter vor mening et fuldt ud berettiget krav.

Så vidt jeg forstår Cleavers egne udtalelser i dagspressen her i den senere tid, hvor han har været interviewet, har man i Sverige, i Vesttyskland, i Holland og i Frankrig — jeg henleder hr. Niels Matthiasens opmærksomhed på, hvis han ikke er klar over det, at der er socialdemokratiske regeringer i alt fald i to af disse lande — ikke strakt sig så vidt som den danske justitsminister, idet man åbenbart helt har afvist indrejse.

Hvad er da baggrunden for studenterforeningens og for forslagsstillerens aktion i denne sag? Jeg tror, man kan få et fingerpeg i retning af det, når man ser forslaget og konklusionen af studenterforeningens brev. Begge steder henvises der til udleveringslovens § 6. Man går ikke så meget ind i det synspunkt, som ligger i § 5, hvor det ganske klart siges, at der ikke må finde udlevering sted for en politisk lovovertrædelse. Jeg mener ganske vist ikke, at justitsministeren kunne give en garanti mod udlevering ved uden nærmere undersøgelse at erklære, at der forelå en politisk lovovertrædelse. Men man bruger § 6 i sit oplæg og i forslaget her i folketinget. Hvad er da baggrunden for § 6? Den lyder således: